

Am trecut de curând prin Iași și acesta părea neschimbat. Câtă liniște, câtă candoare, câtă bucurie, câtă frumusețe. Aceeași pace patriarhală te înconjoară. M-aș fi dus și acum la biblioteca de la filosofie să citesc de dimineață până seara. Îmi amintesc de starea aceea când citeam câte o carte la o zi sau două, când mistuiam pagină cu pagină fără să mă mai intereseze altceva decât ceea ce scria acolo, lumea aceea care se deschidea în mintea mea era totul pentru mine. Citeam filosofie și literatură, teologie și istorie, nu conta, dar mai tare mă interesa tot ce era legat de reflecție, de gândire, de meditație. În cei nouă ani de facultate, cinci de matematică și patru de filosofie, nu îmi amintesc să fi făcut altceva decât preocuparea aceea nebună, de a citi și a scrie pe cont propriu tot ceea ce gândeam și simțeam ca este în mine bun sau rău. În perioada aceea am reușit să adun în jur de o sută de manuscrise !

pe care nu le-am mai deschis niciodată, dar le am. Habar nu am ce am scris în ele. Nu am publicat nimic în niciun ziar, în nicio revistă literară pentru că pentru mine era important să scriu, nu să public, dar urmăream cu ferve și cu cea mai mare atenție tot ceea ce se scria. Citeam cu un saț extraordinar când apucam câte o revistă, tot ce scriau alții. Printre preferate erau Timpul, Echinoc , Dialog, Gazeta studențească și altele.

Eram foarte fericită când vedeam că cei care scriu sunt la fel ca și mine, au aceleași sentimente, îi dor aceleași probleme, că plâng la fel, se revoltă la fel, ca poezia lor e legată de aceleași sentimente și trăiri ca ale mele.

Gașca de studenți care avea această ambiție să scrie într-o formă originală și proprie m-a format în spiritul ei, chiar dacă eu stăteam așa mai retrasă, la distanță, mă izolam. Eram zile în care nu vorbeam cu nimeni nici măcar un cuvânt. Anii grei de la matematică erau așa. Spiritul celor care scriau în reviste îmi dădea încrederea în mine și tupeul că așa trebuie să fac și eu, ca ei, să fiu liberă și să gândesc cu propria minte, să nu mă iau după nimeni. Și pictura o făceam la fel, din puterea acestei libertăți, pictam pe holuri în cămin după același principiu al libertății. Cu spiritul acesta am rămas și acum, dacă alții au libertatea totală în a se exprima, aceeași libertate o am și eu în edele mele și în felul meu de a fi.

Eram atât de ahtiată să citesc și atât de cuprinsă de filosofia lui Imanuel Kant pe care o studiam cu un creion în mână și cu dicționarul în cealaltă, lângă mine, încât eram în stare să stau acolo în bibliotecă, de dimineață până seara, fără să mă ridic nici măcar să mă duc să beau apă sau alte nevoi, de a lua aer și a respira puțină pauză, mi se făcea alb în fața ochilor , dar nu mă lăsam, Kant era ca teoria cea mai complicată de la matematică și eu trebuia să

biruiesc. Nu plecam să mai iau aer, încremeneam acolo pe carte, pentru că îmi fugeau ideile și le pierdeam, mă enervam că trebuia să o iau de la capăt și mai bine stăteam acolo.

Într-o zi m-am proțâpit în sala bibliotecii de dimineață de la ora opt. Am fost foarte revoltată când am văzut că bibliotecara întârzie, și tot trece, și tot trece, ba un sfert de oră, ba un alt sfert de oră până însfârșit a venit la opt și treizeci și cinci. Mi-am luat cartea cu filosoful meu preferat și m-am așezat acolo fără să mă mai ridic.

Am făcut doar câteva pauze întreaga zi și spre seară, aproape de ora opt am ignorat faptul că cea care statea la ghișeu dădu strigarea de plecare, nu am fost atentă la cele ce se petreceau în jur și cum în bibliotecă totul rămânea cu lumina aprinsă m-am trezit pe la ora nouă seara că sunt încuiată înăuntru și nu mai pot să ies.

Am răms acolo cu Imanuel Kant sub nas. Brusc mi s-a făcut foame, ce să mănâc, nu aveam ce, de ieșit nu puteam, că erau gratii, la baie să mă duc, am răsuflat ușurată când am văzut că e deschisă și am băut niște apă ca să mi se mai potolească foamea. Am găsit un covrig uscat prin ruksac și la-m ronțăit. Mă săturasem de citit, tot confortul mi-a dispărut brusc și nu mai aveam nici un chef să citesc, la gândul că o să stau o noapte întreagă să dorm în bibliotecă. Era vara, cald, prin mai la sfârșit, dar totuși să dorm acolo pe băncile acelea de scândură nu prea îmi dădea mana. Am început să mă plimb de colo, colo ca un leu într-o cușcă. Când îmi arunc ochii pe un ziar ce vâd, o revistă uitată de un student sau aruncată, sau poate lăsată acolo cu bună intenție, era Echinox. O citise și o aruncase. Așa că am luat-o, parcă eram un deținut în celula care pune mâna pe un elixir. Era îndoită de la mijloc, așa!

că am așezat-o de la început ca să o pot citi. Când mă uit, pe prima pagină ce vâd. O figură a unui individ, slab, deformat, cu niște ochelari negri pe nas de îi acoprea toți ochii, cu rama neagră și lată așa cum se purtau pe vremea impușcatului ca să arăți că ești rasat, acest individ era pozat cu un cap al lui mare, în spatele unor gratii de geam nu de pușcărie, cu o gramadă mare de cărți care se răsturnau peste el, iar dedesubt era scris mare cu negru sub ochii holbați ai individului: "trăind în cercul vostru strâmt, vă credeți genii".

Când am văzut o asemenea arătare, am început să râd de mă țineam cu mâna de burtă.

- Bă, eu semăn cu ăsta, ha ha ha ha

Era imaginea mea în oglindă, o imagine care se uita batjocoritor la mine. Tipul care pozase era nespus de frumos de după ochelari, dar cu figurile bicicletelor mari, negre și urâte care se uitau strâmbându-se la mine, avea o figură așa de pocită și de haioasă, de strâmbată de îți venea să râzi la fiecare cinci minute.

Am aruncat ziarul cât colo, râdeam și iar mă uitam la el. M-am dus la baie, m-am spălat pe față ca să îmi treacă somnul și enervarea, plus că aveam o ușoară senzație de nădușeală că nu mai erau geamurile și ușile deschise, parcă nu aveam aer și trebuia să mă duc să mă răcoresc. M-am mai învățit pe ici pe colo, m-am mai uitat pe geam la oamenii care treceau grăbiți, la troleibuzele care mergeau așa de lin agățate de sârme, la tramvaiele care huriau de se cutremura pământul, mă uitam așa la toate care treceau pe sub ochii mei, eu care eram cocoțată așa de sus pe geam, vedeam totul de la distanță fără să fiu văzută.

După care mi-am zis în gând

-Deci așa dom'le, "trăind în cercul vostru strâmt, vă credeți genii", ha ha ha ha nostimă treabă...ha ha ha ha..deștept care a făcut asta.

Uitându-mă la ziarul acela mi-a venit din nou pofta de Kant, mă calmasem, am mai citi o bucată de timp, după care m-am întins pe masa de lemn, mi-am pus niște scaune și m-am culcat.

A a doua zi m-am sculat devreme, pentru că dormisem destul de greu pe scândurile acelea, am pândit când a venit bibliotecara, de data asta nu a mai întârziat, m-am ascuns la baie cu

cărți cut tot, să nu mă vadă și să mă dibuiască, dormisem în spațiu interzis, am ieșit tiptil de acolo, și m-am dus în camin unde am tras un pui de somn ca la mama acasă, la țară, în satul meu, vara, cu ferestrele deschise, și cu miros de copac, grădină și iarbă intrându-mi pe geam.

Autor: Victorița Duțu

www.victoritadutu.wordpress.com